

พระฉนวนแก้กรรม

พระธรรมสิงหบุราจารย์

H21003

วิปัสสนากรรมฐานแก้กรรมได้อย่างไร กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่เรื่องใหม่ที่เราคงไม่ได้ทำกันอีก คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึกได้ ยอมรับผิด ก็ต้องยอมรับชดใช้กรรม ไม่ใช่บุญบาปล้างกันได้นะ เราทำบุญไปแล้วล้างบาปที่ทำไว้คงไม่ได้ เป็นกฎตายตัว บุญไปตามบุญ บาปไปตามบาป น้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้ ต้องแก้อย่างไร อาตมาจะเล่าให้โยมฟัง เรื่องของพระฉนวนมาแก้กรรมที่วัดอัมพวัน โดยที่ไม่รู้จักอาตมา มาก่อนเลย เขาคงมีปุพเพกตบุญญตา เมื่อชาติก่อนคงจะมาแก้กรรมกันที่วัด เพราะวัดอัมพวันนี่เก่าแก่

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อประมาณ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว ยุวพุทธิก - สมาคมฯ จัดการฝึกอบรมพัฒนาจิต โดยให้ชวนเชิฐนักรศึกษาเข้ามาเข้าค่ายกันที่วัดอัมพวัน คุณสมพร เทพ

สิทธา เป็นประธาน อาจารย์วิศาล อดีตผู้อำนวยการวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลดเกษียณแล้วก็มาช่วยยุวพุทธฯ จัดงานอบรมพัฒนาจิต

ที่วัดอัมพวันนี่ ตอนนั้นยังไม่มีหอประชุม ก็ใช้ผ้าใบซึ่ง ศาลาก็ยังไม่เรียบร้อย หอน้ำห้องส้วมก็ยังมีน้อย ไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ให้นักศึกษาอยู่กลด ยุวพุทธฯ ซื่อให้คนละอัน เดี่ยวนี้ยังฝากไว้ที่นี่

นายบัวเขียว เป็นชาวนวน อยู่ทางสกลนคร รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควาย เงินเดือนก็ไม่พอเลี้ยงชีพ ก็ไปอยู่กับเจ้าแก้วคนจีน รับจ้างฆ่าหมูต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕ ตัว เขาเล่าให้อาตมาฟังว่าทางภาคอีสานถ้ามีงานเลี้ยงก็ต้องฆ่าวัว

เริ่มหมดกรรม...วันหนึ่งเขาจะหมดเวรหมดกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระพุทธรูปองค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระ แต่วันนั้นเห็นพระพุทธรูปเกิดนึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็กราบพระพุทธรูป ตักน้ำถวาย ท่าน พระพุทธรูปองค์นั้นก็ถามว่า คุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บัวเขียวก็เล่าถวาย

ทุกประการ พระท่านคงสงสัยว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมู **ท่านก็แสดงธรรม**
ให้ฟัง ชี้ให้เห็นผิดถูก ชี้บุญบาป บั้วเฮี้ยวก็ซึ่งในธรรมะ พระท่าน
ก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพอย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรม
เหลือเกิน ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บั้วเฮี้ยวแล้วว่า นึกเลื่อมใสพระพุทธรูปองค์นี้มาก
ไม่เคยไหว้พระ ไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา อตมมาก็ไม่ได้ถามว่า ท่านนับถือ
ศาสนาอะไร **กลับไปบ้านนอนไม่หลับ** คึนนั่นฆ่าหมูไม่ลงต้องตั้งใจฆ่าไปสักคึน
หนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออก **ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา**

บวชแล้วก็ไปเดินธุดงค์ ๑๐ กว่าปี ศึกษาวิปัสสนา เจริญอานาปานสติ **พุทธ**
หายใจเข้า โธ หายใจออก ทำมาโดยมีสมาธิคร่ำครวๆ ดิ่งเข้าไปโดยเอกัคคตารมณ
เวลานั่งแล้วจะเห็นแต่หมูเห็นแต่วัวแต่ควายที่เคยฆ่า ทำให้จิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา
ไม่สามารถจะแก้ได้เลย ท่านก็เดินธุดงค์ไปเรื่อย จากภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถ้า
เชียงดาวท่านก็ไป เจออาจารย์องค์โน้นองค์นี้มากมาย

นิมิตเกิด...ในที่สุดมาปักกลดอยู่ทางภาคอีสาน จะเป็นสกลนครหรือ

หนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินรุดงค์ไปเรื่อยๆ วันหนึ่งท่านนั่งสมาธิก็เกิดนิมิต
ขึ้นมาว่า “นี่คุณจะทำกรรมเอาใหม่ ที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้ คุณยังแก้กรรมไม่ได้
เลย”

“ทำอย่างไรจะแก้กรรมได้” ถ้ามตามนิมิต นิมิตที่ว่า “วันที่ ๑๖ เขาจะเปิดอบรม
นักศึกษาที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้... ให้
เดินทางไปโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก้กรรมได้ จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
รูปร่างสมภารเป็นอย่างนี้...” ว่าอย่างนี้ มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาล ท่านเลยมา
รุดงค์ เมื่อก่อนไม่เคยเดินผ่านทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาคอีสาน ภาคใต้ และ
ภาคเหนือ

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉ้นเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน ถ้ามเขาเรื่อยมา
จากนครราชสีมา มาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มีดที่เหน็บปักกลดนอนที่นั่น นับได้
๓ วัน มาถึงวัดอัมพวัน พอถึงก็มานมัสการอาตมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ยังไม่ได้เล่า

ละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตเล่าถึงวัดนี้ว่า “จะมีการอบรมนักศึกษาจริงหรือไม่” บอกว่า “จริง นี่เตรียมแล้วปักกลดแล้วรอนักศึกษามาวันมะรืนนี้” พระบัวเหี่ยว มาถึงก่อน กำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัด ๓ วัน ท่านก็ปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมที่ตรงนี้เป็นต้น สัตบรรณ อีกต้นเป็นต้นพิกุลที่ทวดตาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพัน ปี หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมาก แล้วมี มะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษา ได้นิมนต์พระเถรานุเถระผู้ใหญ่มา มีอธิบดีสมพร เทพสิทธิฯ แล้วยังมี นายอภัย จันทวิมล

พระบัวเหี่ยวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้ กรรมที่นี้ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไร เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ ท่านก็ขอรับพระกรรมฐาน อาตมาก็ให้แนวสติ ปฏิฐาน ๔ บอกว่า พุทโธก็ดี แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่าน

ตั้งสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เข้าใจ ก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก ที่ให้ ท่านอยู่

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้นผ่าน คืนที่ ๒ สติดีเข้า ร้องเป็นหมู เป็นวัว เป็นควาย
หมดเลย ร้องวิ่งมาชนเสากุฏิแล้วชนต้นสัตบรรณหัวร้างข้างแตกเลือดไหลออกมา ไหล
ใหญ่เลย แล้วก็ทำท่าถูกมัดเป็นหมู นอนงอเป็นหมู แล้วร้องอืดๆอย่างหมูเลย เลือดไหล
เห็นกันหลายองค์ พอดีนักศึกษาเข้ามา ก็มาขึ้นดูเป็นกลุ่ม พวกอาจารย์สมเด็จด้วย
ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา ปกศ.อยู่ ที่ยืนดูก็ท้อใจบอก โอ! พระ ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ไม่
เอาแล้ว เราเสียภาพพจน์เสียแล้ว อาตมาก็ยังไม่ทันรู้ เขาก็เลยตามหมอมามาตรวจ
**หมอบอกว่าหัวใจก็ดี ความดันก็ปกติ ไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็น
อะไร**

นักศึกษาก็คิดกันว่า ถ้านั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัว บอกว่าไม่เอาแล้ว จะ
กลับบ้าน พอดีอาจารย์วิศาลก็มาห้ามไว้ว่ายังกลับไม่ได้ ต้องประชุมชี้แจงให้เข้าใจ

กำหนดสติแก่...คืนต่อมานักศึกษาเข้ามาประชุมแล้วรับพระกรรมฐานก็ไปนั่ง

ปฏิบัติ พระบัวเหียวก็แสดงอีก วิ่งมาตรงนี้ที่ต้นสัตบรรณ วิ่งชน เอาศีระชนไปกๆ
ถอยหลังไปถอยหลังมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัวเป็นควาย เลือดไหลเป็น
กองๆ เลือดก็มาออกทางตาบ้าง ทางหูบ้าง ทางปากบ้าง อาเจียนออกมาบ้าง แล้ว
ถ่ายอุจจาระเป็นเลือดตลอด ๓ คืน ๓ วัน ไม่ได้นอน อาตมาไปดูท่านแล้วก็บอกว่าพอได้
สติก็ให้กำหนดไปๆ วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็ลุกนั่งได้แล้ว ลุกนั่งได้เจริญสมาธิสติปัญญาฐาน ๔ เข้า
ผลสมาบัติได้ทันที

พอเข้าผลสมาบัติออกมาแล้ว ก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดช
พระคุณหลวงพ่อกับ ผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่คนไทย
ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นตามที่อาตมาได้เล่าไปแล้ว เล่าว่าได้ไปฆ่าวัวฆ่าควายนี้เป็น
กรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมา กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้นยอมอย่าได้ทิ้งเวทนา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกปวดจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่อุดรธานี
เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อุบลฯ เดียวนี้สำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้กำหนดเวทนา

กำหนดหนักเข้าๆ จึงรู้ว่าเคยไปหักขาเขียดซากบเป็นๆ เอามาทำอย่างนั้นๆ เขาเล่า
ละเอียด พอรู้เรื่องว่าตัวทำกรรมมาแล้วกำหนดและแผ่เมตตาแล้วหายทันที และจะไม่
ปวดแข่งปวดขาอีก

ย้อนมาเล่าถึงพระบัวเหี่ยว พอท่านได้สติดีบอกว่างานนี้ปฏิบัติมา ๑๐ ปี แก่
กรรมอะไรมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเฉยๆ และไม่รู้เวทนาในเวทนา ท่านก็บอกว่าผมทราบแล้ว
ครับว่าเวทนาในเวทนาเป็นอย่างไร เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทรมานอย่างนี้แหละ
หนอ **พอได้สมาธิผลสมบัติ แผลที่คอไม่มี เลือดหยุดไหล และ**
ศีรษะที่เป็นแผลก็หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่าแก้กรรมได้ เลยสามารถจะบรรยายได้อย่าง
สวยงาม ทำให้นักศึกษาตื่นตื่น ในเรื่องการปฏิบัติธรรม พระบัวเหี่ยวก็มาทำเป็น
ตัวอย่างให้ นักศึกษาได้ทราบว่าวิปัสสนาแก้กรรมได้ ด้วยวิธีรับใช้กรรม โดยที่เอาหัวไป
ชนโน้นชนนี้

อันนี้ขอเจริญพรว่า **เวทนา**สำคัญมากนะ จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นกรรมที่เราไปทำเขาไว้ กำหนดให้หายโดย **สติสัมปชัญญะ** โดย **สติปัญญา** ๔ พระบัวเหี่ยว ลากลับไปถึงบ้าน ชวนญาติโยมไปสร้างวัด ญาติโยมมุ่งชาวปฏิบัติ วิปัสสนาเจริญสติปัญญา ๔ ท่านก็เลยเลิกใช้พุทโธ ใช้เวทนามกำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมด้วยเวทนาจึงรู้กฎแห่งกรรม **ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวทนา กำหนดไม่ได้ อย่าไปหนีเวทนา หนีไม่ได้**

หลังจากนั้น พระบัวเหี่ยวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส อาตมาก็รับเลี้ยง พักที่วัดนี้ ๑ คืน ก็พาโยมมาดูว่าแก้กรรมได้ที่ไหน ก็มาที่ต้นสัตบรรณให้ญาติโยมดู มาชี้ที่พระบัวเหี่ยวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็กลับไป หายเจ็บไปอยู่ได้สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนั้นมาที่นี่ บอกอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อบัวเหี่ยวของฉันนั้น ท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยดี มีตัวแทนแล้วท่านหายไปเลย ชูดวงศไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาก็พยายามสืบทราบหาต่อไป ก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้ท่านไปอยู่ภาคเหนือ เปลี่ยนชื่อไม่ใช่ชื่อบัวเหี่ยว อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่าน

นอกจากพระบัวเสียว ยังมีเรื่องคนอื่น ๆ อีก อย่างทหารมาอบรมที่นี้ไว้หนวดหน้อย เป็นสิบเอก นั่งไปนั่งมา บอกให้กำหนดเวทนา แต่ก็จะถูกไปลูกมา พอบังคับหนักเข้า นั่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้วพรั่ๆ เดินๆ รอบวัดเลย เสียอกเสียใจ อาตมา กำลังบรรยายก็เลยให้ไปเรียกมาหาที่ จับได้ว่าเคยไปฆ่าเขาหลายศพ มันมาปรากฏใน เวทนาทันที เวทนานี้ตัวสำคัญ เมื่อบอกวิธีปฏิบัติให้แล้วหนักเข้านึกได้ว่า เคยทำอะไรมา จะรู้จากเวทนา เช่น เมฆเห่ล่า พ่อก็มาห้ามทะเลาะกับภรรยา ตะตอกที่ตกลงใต้ถุนไป หรือ เคยไปฆ่าเขาเมื่อตอนหนุ่มๆ ตอนนี้อายุมากแล้ว จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี้ กำหนด เวทนาได้ปั้บก็นึกเหตุการณ์ขึ้นได้โดยอัตโนมัติว่าตนเองเคยไปฆ่าเขามา

อีกคนหนึ่งฝ่าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นไหม พอรู้ตัวทุกขขึ้นมาก เห็นกรรมของตัวที่ทำมา ก็ออกเดินไปเลย เดินไปอยู่ในกอไผ่ อนุศาสนาจารย์ก็กลุ้มอกกลุ้มใจ มาปรารภว่า “เขาไม่ตักน้ำตายไปแล้วหรือนี่” อาตมาบอกว่า “เฉยๆ กินข้าวซะก่อน เดี่ยวไปตามจะ เจออยู่ในกอไผ่ ต้องผ่ากอไผ่ออกมา” ฝ่าไปอยู่ในกอไผ่ที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระไป บิณฑบาต เดินไปตอนกลางคืน ไม่รู้เข้าไปอย่างไร ออกลำบาก ฝ่าเข้าไปในกอไผ่ นี้ เป็นเวรกรรมต้องใช้ เคยเอาเขาเข้าไปในกอไผ่ ตัวก็เลยต้องเข้าไปอยู่ในกอไผ่บ้าง

นี่คนลืมนี้กฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกข์มีเวทนา วิบัติสทาสติปัญญา รู้
กรรมตอนเวทนา ถ้านั่งสบายไม่ทนต่อเวทนา จะไม่รู้ว่าทำกรรมอะไรไว้ ขอฝากเทคนิค
วิธีปฏิบัติด้วย ถ้าทนต่อเวทนาไม่ได้เลยเลิกปฏิบัติ โยมจะรู้กรรมและใช้กรรมไม่ได้ นาย
จำคนนี้บอกหลวงพ่อกว่าผมรู้แล้ว ผมเสียใจมาก แล้วก็เอาหัวไปชนกับลูกกรง เสียใจ
มากๆ ที ๔ พังประตูไปเลย คอกกรรมฐานพังเลย นี่เป็นกฎแห่งกรรมต้องระวัง
เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันชวนให้ท้อถอย อย่ามัววนเสียหนี

เพราะฉะนั้นญาติโยมที่เป็นวิทยากรสอนเขาต้องควบคุมดูแลไว้ก่อน ถ้าคนไหนมี
กรรมมากต้องควบคุมให้มาก เต็มมันแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยสร้างกรรมมาไม่
เป็นไร ถ้าคนไหนสร้างกรรมไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันนี้ ต้องควบคุมให้ดี หนีได้ง่าย
พุ่งซ่านได้ง่าย บ้าบอคอแตกไปก่อน บ้างก็ไปชนโนนชนนี้ โดดโนนโดดนี่ นี่กรรมชัด
ต้องใช้เขาก่อน วิทยากรต้องควบคุมอย่างดี

